

KOIVISTON viesti

Nro 2 Helmikuu 2009

Koivistolaisten kotiseutulehti vuodesta 1944 lähtien

Tiedättekö?

1. Mikä oli Koiviston seurakunnan ensimmäisen papin nimi?
2. Minä vuonna valittiin Koivistolla ensimmäisen kerran kunnallislautakunta?
3. Kun Koiviston kauppala erosi Koiviston kunnasta v.1927, niin kuinka suuren osan sai kauppala yhteisen kunnan omaisuudesta?
4. Minkä niminen vakuutusyhtiö perustettiin Koivistolle 1930?
5. Kuka on kirjoittanut Koivisto-kirjan maataloutta koskevan osan?
6. Millä koivistolaisella osuuskaupalla oli myymälä myös Johanneksen kunnan alueella?
7. Milloin jälkikäteen viimeiset joukkomme Koiviston saarille kuljettaneet alukset lähtivät Koiviston satamasta?
8. Mikä oli Koiviston kauppalan kummikunta Ruotsissa?
9. Minä vuonna aloitettiin maatalouskerhotyö Koivistolla?
10. Ketkä olivat Koiviston työväenyhdistyksen kaksi viimeistä puheenjohtajaa?

Vastaukset 8:lla sivulla

TALVIKALASSA

Koivistolt myö lähettii issäi ja iso-settäi kans talvell kalastammaa. Hevosel myö mäntii ja rees meill oll mukan kaikk se mitä siel meinattii tarvita. Rees ol sit enstäi putka ja se oll lastattu täytee tavaraa, verkkoi oll ja. Sit oll evähii ja poltipuita ja köysii sekä tietystkii potuskoi, potskii ja monellaisii jässikköi taik lootii täynnä tarpeellisii tavaroii.

Mie ko olin nuor ja kesekasvune ni mie sain olla rötköttää siin rees köysii ja heinäsäkkii seas ko Poju, se oll se mei hevone, hiljaksee lönköttel jäätä myöte. Mie en muista sainks mie itse oikei aijjaaki välil hevosta, mut kuitekaa ei miun tarvint kävellä. Tais olla semmone helmikuu loppupuol, et ilmat ei olleet iha mahottomat, aurinkkokkii ain välist näyttähy. Vähä se oll se meno sellasta pomppuraista ko oll sellane rutjajää aika ja koko aja piti kierrellä ja väistellä suurempii kokkarehii, ettei ois kaatunt reki ja putka siin mukan.

Mie koiti peitelläkkii itsejään ja jalkojain turki sissää, mut eihä se oikee onnistunt ko se oll jo pieneks tult se turkki ja karvareuhkaki oll vähä niinko jo paremmat päivään elänt. Mut en uskaltant sannoo isäl mittää, pelkäsin et se vaikk lähettää mint kottii siit paikast. No mänhä se matka sit joikui ja päästii apajill. Mie katselin ko isä ja setä pyyhkiit hikkeee otsalt

ko tarpon siin ree vieres, et ei se oo ihmise hyvä olla koskaa, jos ei oo vilu ni sit on varil?

Sit ko oltii perill, ni sikälis riisuttii Poju valjahista ja putka rötkähytettiin siihe jääl ja käyttii purkamaa kuonmast pois tavaroii. Mie koiti saaha Poju selkää jottai rötisköi suojaks ja enstäi vähä hankasin heinäutuko kans sen selän kuivaks. Isä teki silla all avannon ja siint oli sit mukava ottaa vettä ko keitti kohvit taikk serpaa. Se oli sit sula koko ajan ko se putka oli siin pääl. Kummalliselt se tuntu, ett merest voip ottaa vettä, eikä se oo suolasta. Se vissii se tuima ves oll niinkö köpiämpää ja jäi siihe pinnal, mist saakka se lie tult, vissii Venäjä joist.

Myö pantii kamina ja korstee ni paikallee ja mie rupesin kipinämikoks ja kohvikeittäjaks. Hyvästähä se onnisti se tulettekoki ko oll tuohuksii ja kuivii puita mukaan.

jatkuu sivulla 4

Kuva on Leena Rossin kirjasta Koivistolaiset evakossa 1939-1949. Kuva alkujaan A. Airakorven kokoelmasta.

Saarenpään matkat 2009

Olemme saaneet virallisen ilmoituksen, että voimme tehdä kesäkaudelle 2009 kotiseutu- ja luontomatkoja Koivusaareen, sekä sieltä retkiä muille saarille yhteistyössä Tieteellisteknisen Instituutin Hidropriborin kanssa.

Matkat ovat kolmen tai neljän päivän matkoja sopimuksen mukaan. Koivusaari, Tiurinsaari, Piisaari ja Vasikkasaari ovat olleet jo vuosikymmeniä alueita joihin pääsee ainoastaan erikoisluvilla. Koskee niin venäläisiä kuin ulkomaalaisia henkilöitä. Saaret ovat saaneet rauhasa kehittyä upeiksi luontoalueiksi eläimiseen ja kasvistoieneen.

Elokuussa 2008 Suomen Ympäristökeskus järjesti Suomalais-venäläisen luonnonsuojelu työryhmän asiantuntija vierailun Koivusaarelle ja Tiurinsaarelle. Matkassa oli mukana eri alojen asiantuntijoita Helsingin Yliopistosta, Suomen ympäristökeskuksesta sekä emerituksia ja toimittajia.

Kesän 2009 alustavat hinnat:

3pv/2yötä 320€

4pv/3yötä 380 €

Matkanjärjestäjä pidättää oikeuden hintojen tarkistukseen jos kesän

hintataso olennaisesti muuttuu. Hinnat edellyttävät vähintään 12 täysin maksavaa osallistujaa.

Alle 12v. lapset -50% samassa huoneessa vanhempien kanssa.

Matkojen hintaan sisältyy:

Viisumi Koiviston saarille, sekä pakollinen perusvakuutus.

Bussikuljetus

Helsinki – Koivisto - Helsinki

Laivakuljetus

Koivisto – Saarenpää - Koivisto

Majoitus yksinkertaisissa mutta siisteissä huviloissa.

(2xH1, 6xH2, 4xH3).

Ruokailut (aamiainen, päivällinen, iltateet), sauna.

Saarella voi vuokrata polkupyöriä, soutuveneitä, moottori-veneitä kuljettajalla tai traktorin, joka kuljettaa matkalaisia haluttuihin kohteisiin korvausta vastaan. Kylässä on pieni mutta toimiva kauppa.

Kyläidylliä Saarenpäässä

Tiedustelut ja varaukset:

Pornaisten Matkailu Oy
Mätikistönkuja 5
07170 Pornainen
Jan-Erik Hietamies
0400-441589, faksi 09-5862211
jan-erik.hietamies@pp1.inet.fi

Suomen Autolomat Oy
Olavinlinnantie 2 C
00900 Helsinki
Tuomo Hilska 0400-883242,
Fax 09-32859770
hilska@autolomat.fi

Riikka Salokannel
Päätoimittaja

Rakas lokikirja

Täällä ollaan, kesässä, iltavahdissa, upean meren ääressä ja äärettömän taivaan alla. Samaan aikaan toisaalla, koi-vun ja tähden maassa, harmitellaan jäätyviä vesijohtoja tai huonoja hiihtokelejä. Tänne kauas eivät pohjolan murheet kulkeudu. Laivalla on hiljaista. Pienestä miehistöstämme suurin osa suuntasi maihin. Karibianmeren pikkusaarten satamat kutsuvat.

Olemme luopuneet yöpurjehduksista. Meitä on liian vähän jaksamaan tauotta koiravahti, aamuvahti, aamupäivävahti, iltapäivävahti, ensimmäinen puolivahti, toinen puolivahti, iltavahti, vapaa/keittiövahtivuorojen vuorottelua. Silti purjehdus on intensiivistä. Hetkelläkään ei voi olla olematta valppaana, tajuamatta missä mennään. Meri on ollut ihmeellinen, yhtä aikaa tuttu ja vieras, kutsuva ja vaaniva.

Tänään olin ruorissa, ruorimiehenä, vahtipäällikön luottomiehenä ja oikeana kätenä. Siinä ei auta ruveta sooloilemaan. Suunta 050, tuulikulma vasen 40, tiukasti vastaiseen – kuului määräys. Näin isonkin purjelaivan voi tuntea olevan jatko omalle keholle. Tai paremminkin kehon jatkona laivalle, aalloille. Monen purjehduspäivän jälkeen keho elää laivan rytmissä, ruorissa oppii ottamaan aallon. Ajatukset ovat tyhjat vaikka maailma ympärillä on täyttä.

Näitä maailman meriä ovat seilanneet niin monet ennen meitä. Meri yhdistää ja erottaa, ajassa ja paikassa. Laivan mottona on: Ulos mailmaha viä meijä jäljetöntiä... Vanhojen merimiesten jäljillä tässä silti kokee olevansa. Jollain ihmeellisellä tavalla kaikki on tuttua, koettua, melkein ikiaikaista. Ensimmäistä kertaa nähdyt delfiinit saivat riemuitsemaan.

Välillä on ollut tukalaa. Navigointia haittasi pahoinvointi, joka seurasi alkupäivinä aina kannen alla ollessani. Varotoimista huolimatta poltin myös ihoni, hius-ten alta, niskan, posket ja nenän. Jopa nenän alle paloi arka rakkula. Yöllä on ollut tukalaa, lakanat hiertävät, ajatukset ja maailma keinuvat mielessäni. Väsyttää, aamuvahti alkaa neljältä.

Koivistolaiset ovat upporikkaita. Se jolla on meri, sillä on kaikki. Kuvittelen millaisia vahtivuoroja Tanskan salmissa, Hullin vesillä, koivistolaiset merimiehet ovat kokeneet, jokainen omanlaisensa. Kuvitelmaa on tämäkin vahtivuoroni. Todellisuus on kuviteltua kummallisempaa.

Hartaast'

Kristuksen kasvot

Kävin pitkästä aikaa Hollolan kirkossa. Se on minulle tuttu ja tärkeä kirkko. Olen päässyt siellä ripille ja istunut monet leirien jälkeiset sunnuntaijumalanpalvelukset sen lehterillä koettaen pysyä hereillä. Minut on vihitty siellä ja yksi kummilapsistani on kastettu siellä.

Nyt kirkkoon oli laitettu esille hiljan löydetty keskiaikainen kaiverrustyö. Ennen tuollaisia töitä kutsuttiin penkin päiksi, nyt työn selostuksessa luki, ettei käyttötarkoitusta tunneta. Kaiveruksen alaosan oli kuvattu köynnöksiä ja yläosaan Kristuksen kasvot. Kaiveruksen sa Kristuksen kasvojen taustana oli risti. Katselin työtä: silmiä, hiuksia, partaa.. Tietenkään ei voi tietää, näyttikö Jeesus tuon kaiveruksen mieheltä. Luultavasti ei.

Etsin sitten silmiini toiset Kristuksen kasvot ylhäältä, sivulaivan holvikaaren päältä. Sinne ne oli maalattu: hyvin tyylytellyt, kaavakuvamaiset Kristuksen kasvot. Niin ylös, että varmasti jokainen näkee vaikka seisoi pitkänkin miehen takana. Jos osaa etsiä. Katselin niitä.

Kristuksen kasvot.

Kerran kotikaupungissaan ihmiset toivat Jeesuksen luokse "halvaantuneen, joka makasi vuoteella. Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: »Ole rohkealla mielellä, poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.«" Ja Jeesus paransi miehen. (Matt 9: 1–7.)

"Jeesus meni Pietarin kotiin ja näki, että tämän anoppi makasi kovassa kuumeessa. Jeesus kosketti hänen kättään, ja kuume lähti hänestä. Nainen nousi vuoteesta ja alkoi palvella Jeesusta." (Matt 8: 14,15)

Jeesuksen kulkiessa opettamassa, nuorukainen tuli kysymään, miten hän voisi pelastua. "Jeesus katsahdi häneen, rakasti häntä ja sanoi: »Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua.«" (Mark 10: 21)

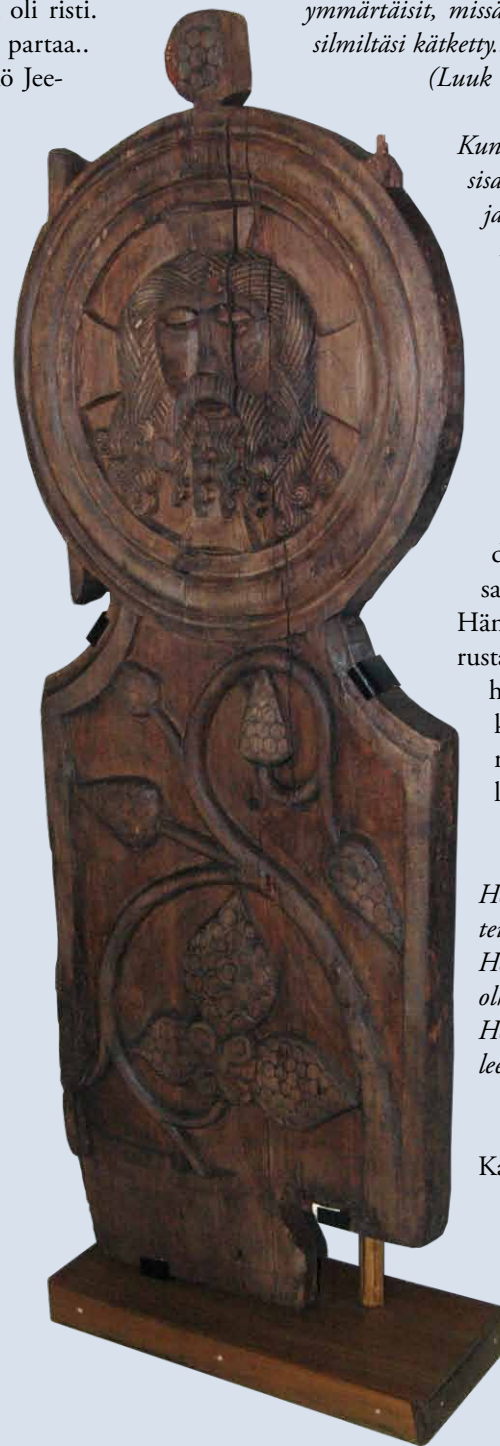
Kun Jeesus ratsasti aasilla Jerusalemiin juhlivassa joukossa, hän jossain vaiheessa pysähtyi katselemaan kaupunkia. Kun hän "tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun sen tähden ja sanoi: »Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi kätetty.«" (Luuk 19: 41, 42)

Kun Lasarus oli kuollut, Jeesus tuli hänen sisartensa luo. Hän näki, miten sisaret ja monet muutkin juutalaiset surivat Lasarusista. Jeesus "joutui .. hengessään syvän liikituksen valtaan ja vapisi". Ja hän itki. Ja sitten Kristus herätti Lasarusen kuolleista. (Joh 11: 32 – 43.)

Jeesus kulki maan päällä kasvot ihmisiin päin. Hän näki ihmiset, heidän tunteensa, ajatuksensa, haaveensa. Mitä hän näki, siihen hän puuttui. Hänellä oli valta muuttaa asioita – perustavanlaatuisesti. Siinä on kasvot, joita haluan katsella. Kasvot, joiden toivon katsovan minua: nähden, rakastaen, muuttaen. Kristuksen kasvot. Jumalan kasvot.

*Herra siunatkoon teitä ja varjelkoon teitä.
Herra kirkastakoon kasvonsa teille ja olkoon teille armollinen.
Herra kääntäkään kasvonsa teidän puoleenne ja antokoon teille rauhan!*

Kaisa Koivula

Keskiaikainen kaiverustus oli mennä polttopuiksi löydyttyään lattialankkujen alta kirkon kunnostustöiden yhteydessä.

KOIVISTON viesti

ISSN 0780-1289

KUSTANTAJA:

Suomen Koivisto-Seura r.y.

Jäsenlehti

Ilmestyy kerran kuukaudessa, kuun 25. päivänä.

Lehteen tarkoitetun ilmoitusmateriaalin tulee olla toimituksessa lehden ilmestymistä edeltävän kuun lopulla.

Toimitus ei vastaa sille lähetetystä materiaalista. Lehden vastuu ilmoituksista rajoittuu ilmoitushintaan.

Kirjoittajat vastaavat tekstien sisällön oikeellisuudesta ja toimittamiensa kuvien käyttöoikeuksista.

Toimitus voi tarvittaessa lyhentää tai muokata sille toimitettua aineistoa.

Liikeilmoitukset 50 snt/ppm
Kuolinilmoitukset 34 snt/ppm
Lasten kuvalliset onnittelet 6e/kpl

Aineisto mieluiten digitaalisena:

studio@salokanneltoivonen.fi

Muussa tapauksessa paperikopiot ja/ tai disketti tai CD-levy sekä valokuvat postitetaan osoitteeseen:

Studio Salokannel & Toivonen, Koiviston Viesti p. 03 7824 553
Rauhankatu 8, 15110 Lahti.

Aineisto palautetaan vain jos mukana on postimerkillä varustettu palautuskuori osoitteineen.

Tilaukset, osoite- ym. muutokset aina kirjallisena edellämäinnittuun osoitteeseen. Laita korttiin postitusosoite ja laskutusosoite, mikäli ne eivät ole samat. Tilauksia ei tarvitse uusia.

Seuran jäsenmaksu 20e, sisältää vuoden jäsenlehdet. Seuran kautta voi myös maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun 5e. Lehdessä julkaisemattomia artikkeleita ja kirjoituksia tullaan julkaisemaan seuran nettisivuilla www.koivistolaiset.net

Jäsenlehdin postituksesta pohjoismaihin +2e/vuosi, eurooppaan +7 e/vuosi muualle maailmaan +12 e/vuosi
Pankkiyht. Nordea Lahti 109130-305880

Päätoimittaja

Riikka Salokannel, 0400 94 96 95

Toimittajat

Ina Ruokolainen ja Anders Mård

Kuvatoimitus ja taitto

Rami Toivonen, 0400 780 398

Enhä mie, mut pojat

Ko pakkoo jouvuttii lähtemää ja villuu, nälkää näkemää, monellaista matkal kestämää, ei auttant itku, ei parantant parku.

"Miks lähittä?" vaik usjast kuulla saatii, mustalaisiks vaik meitä haukuttiiki, monta kertaa vaik ryssiks nimiteltii, pit mielessään pittää: Ilo pintaa vaa, vaik syvän märkänis, myö noussaa taas!

Miehä oli iha pien viel, ko ensimmäise kerra Koivistolt lähetti. Mut alituine nälkä meil lapsiil kyl ol. Mie itkinkii äitiil: "Äiti änkänä, kun et anna leipää!" Eikäh varmast vanhemmatkaa saaneet tarpeeks syvväksee, vaik eletti suures kartanos Hämmees, ja hyö tekkiit kovast työtä päivät pitkät. "Molotohvi sopas" ol sattumii hyvi harvas. Nii sit joukos joku tekas laulu, mitä lauletti "Oi, kallis kotimaa" -laulu sävel:

*Kauan on kärsitty vilua ja nälkää,
Tappilan pankolla astellessa.
Oi, sä kurja Tappila,
paholaisen kattila!
Kaurapuuro, peruna ja kastikkeet!*

*Jussi siellä hääräs,
ja Paavo ruuat määräs,
Molotohvin soppaa kun keitettiin.
Oi, sä kurja Tappila...*

Ja yhes toises värsyss vaari huokail ja haikail mannyryynivellingi perääl!

Eihä sit Toises Lähöskää paljokkaa paremmi olt, ko eletti evakos Särksalos, vaikkei selvää nälkää nähtykkää. Kaikha ol kortiil. Äit joutu käymää kauppa sokerkorteil et sai perreel-lee hommattuu jauhoi ja perunoi. Niitä hää joutu polkema mieste pyöräl parikymmänä kilometri pääst asemaseuvult. Leivät hää pais-to metsäpolu pääs Hoikkala Väinö piene tuva suures leipäunin.

Rakas puolisoni, isämme, ukkimme ja isoukki

Aulis Jaakko TÄHKÄPÄÄ

s. 10. 2. 1930 Kuolemajärvi
k. 12. 1. 2009 TYKS

Rakkaudella kiittäen

Eine

Jari ja Tarja

Janne ja Janni

Jenna, Pasi ja Valtteri

Jarmo, Päivi, Pauliina ja Pinja

Sisar ja veljet perheineen

Muut sukulaiset ja laaja ystäväpiiri

Aamulla ennen kuin

aurinko heräsi,

Enkeli tarttui hänen

käteentä ja sanoi:

Tule, minä vien sinut

kotiisi.

Eine, Jari ja Tarja, Jarmo ja Päivi

Päivä talvinen mereen

painui

enkeli siipensä levittää.

Rakas ukki hiljaa nukkuu,

kauniit muistot meille jää.

Janne, Jenna, Pauliina ja Pinja

Siunaus toimitettu 24.1.2009 Piikkiön kirkossa.

Lämmin kiitos osanotosta.

Vanhatalo isäntää kutsutti "Eetuks", hää ko ol Rymy-Eetu malline mies. Siin ol sit kitsas mies! Ei antant hää mei äiti vuokrata Mansikiil laiuntamispalstaa, nii et lehmää pit syöttää valtio maantie pientarel ja käyvä vähä vällii siirtämäs uutee paikkaa. Työhökää hää ei ois äitii millää ottant pelloillee, mut ko mei äit ol riuska ja syri naine ja hyvä työmies, ni pithä hänekiä taipuu, jos halus saaha satoon korjatuks pelloiltaa. Uuve talo isäntä taas ol sellane mies, kuka pit evakkoo-ki ihmiseen.

Mei Leevihä se vissii ol, kuka keksi sielt sit laulu, mitä lauletti "Kansainvälise" säveliil:

*Käy eespäin väki voimakas!
Ja säre Hakkala portii!
Pistä Uuatalo kanat munimaa
ja Vanhatalo lehmät ammuu!*

No, miehä oon ain olt ujo maalaispoika nii, et enhä mie tuota lauluu kehtant laula. Mut pojat kyl, niiko Hoikkala Voitto ja mei Hannu. Kylhä miekiä tok jottai lauleli muijje mukaan...

Myö asuttii koulu keittolas, mis ol vaa yks huone, Höökvorsii hella pystyuni kuppees ja pien "kammar", minkä isä tekemä pahvine väliseina erotti äiti ja isä yöks muust perreest. Mie em muista, oisinks mie koskaa ees kurkistant pahviseinä taaks. Meil lapsiil ol isä teht laverit, mitkä seisoi puupukkii pääl. Niil myö sit nukuttii yöt heiniil täytet-

tyi patuskoi pääl. Aamul ne lavitsat nostet-tii porstuvaa seinää vast seisomaa. Jokahise, kuka vaa siihe pysty, pit vuorollaa hakkee porstuvast varpaluuta ja lakasta lattia. Siihe ol oma laulu, mitä lauletti "Pieni polku" -renkutukse tappaa; sitä miekiä uskalsi laula. Se män jotensakkii näinikkää:

*Pieni polku
vei mun porstuvaan
luokse varpaluutien.
Mulle ollut on se kova tie
kesäämuin, iltojen.*

Karjala lapsii laulavii myö oltii. Sikshä myö selvittiiki kovemmistkii koettelemuksiit. Ja ihmisiiks kasvetti.

Ko nykysi jottai pahhaa tapahtuu maailmaal taik tääl kotimaas, ni kohtaha löytyy auttajii - sykolookii ja riisiryhmää. Niiko hyvä onkii. Sottiiu aikaan ei sellasest olt puhettakkaa. Jos vaik kui lähene perreejäsen ol vaik pommituksiis mänentänt käe tai jala, tult sokiaks loppuäksee taik kaatunt rintamaal, ei olt mittää riisiryhmää, kenelt ois appuu saant. Mustakauhtane pappi saatto kyl tulla kottii kertomaa, et "Tei lähene o kaatunt. Herra anto, Herra otti..." Kaik pit kestä. Ja kestitäh tää Suome kansa.

Mut toellista ystävyttä naapuri kans ei oo vielkää saatu aikaseks.

Martti Piela

Vilho Olavi (Ola) LAINE

s. 12. 4. 1923 Viipuri
k. 18. 11. 2008 Helsinki

*Päättyi pitkä kaari elon
väsynyt on saanut levon.
Jää jälkeesi kaipuu ja suunnaton suru.
Unta rauhaa.*

Anja
lapset ja lastenlapset

Siunattu 4.12.2008

Rakkaamme, suvun vanhin

Einar KYTÖNUMMI

s. 1. 11. 1913 Koivistolla
k. 26. 11. 2008 Porissa

*Enkeli hiljaa vierellä kulki
käteen tarttui, silmät sulki
slyiinsä kietoi siivillään
kuiskasi hiljaa - lähdetään.*

Syvästi kaivaten
puoliso
lapset perheineen
sisaret perheineen
muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Tauno Kalervo TETRI

s. 4. 9. 1926 Koivisto
k. 4. 1. 2009 Vantaa

*Surun kyynelten lävitse
loistavat onnellisten päivien
kauniit muistot*

omaiset

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

– Puheenjohtajalt' iteltää –

Suomen Koivisto-Seuran vuosikokous ja perinteinen talvijuhla lähestyy. Se pidetään vanhassa tutussa paikassa Ravintola Iiriksessä Porvoossa. Asialistalla on sääntöjen mukaan vuosikokoukselle kuuluvat asiat. Kuten jo joulukuun puheenjohtajan palstalla kirjoitin, en katso voivani jatkaa seuran puheenjohtajana siviilivirkani työpainneiden vuoksi. Kokouksen tärkein asia onkin uuden puheenjohtajan valinta. On tärkeää, että toiminnan jatkuvuus turvataan, koska edessä on suuria haasteita. Seuran jäsenrekisterin hoito on ratkaistava, koska sen ylläpito on irtisanottu. Siinä yhteydessä joudutaan ottamaan kantaa myös Karjalan Liiton jäsenrekisterin kehittämisajatuksiin. Koiviston Viestin painopaikkaa jatkossa on harkittava sekä sihteerin tehtävien hoito järjestettävä, mikäli Marja-Leenan sairasloma jatkuu.

Nähdäkseni tässä tilanteessa jatkuvuutta edustaisi seuran varapuheenjohtajan Juha-Veikko Kurjen valinta puheenjohtajaksi. Vaikka seuran taloutta ja muodollisesti rahastonhoitajan tehtäviä hoitaa Karjalan Tilikeskus Oy, niin Juha-Veikon panos seuran talousasioiden hoidossa on ollut ensiarvoisen tärkeää. Jiivee on laatinut asiantuntumuksella seuran talousarvion, sen seurannan sekä tilinpäätöksen. Myös jäsenrekisterin virheiden selvittämiseen hän on joutunut käyttämään paljon aikaa. Uskon, että Juha-Veikko suostuu ottamaan tehtävän vastaan, jos häntä kauniisti pyydetään. Mahdollisesti myös johtokunnassa tapahtuu muutoksia, koska sääntöjen mukaan johtokunnassa on erovuorossa neljä jäsentä varahenkilöineen. Useinhan erovuoroiset on valittu uudestaan.

Suomen Koivisto-Seuran asiat ovat hyvällä tolalla. Talous on kunnossa, vaikka tulevassa vuosikokouksessa jäsenmaksua joudutaan korottamaan. Pitkään onkin selvitty 20 euron maksulla. Koiviston Viestiä on uudistettu ja seuran nettisivustoja tullaan kehittämään. Erityisen tärkeänä pidän näitä jo vakiintuneita syksyn keskustelutilaisuuksia, joihin johtokunnan jäsenet, paikallisyhdistysten, kyläseurojen ja toimikuntien edustajat osallistuvat. Ne ovat osoittautuneet ainoiksi tilaisuuksiksi, joissa vapaamuotoisesti voidaan vaihtaa ajatuksia seuran toiminnasta ja sen kehittämisestä ja muista seuran jäseniä kiinnostavista ajatuksista.

Lopuksi toivotan Marja-Leenalle voimia paranemiseen ja toipumiseen ja pikaista paluuta joukkoomme takaisin sekä muille seuran jäsenille oikein hyvää talven jatkoa.

Jarmo Ratia

**Suomen
Koivisto-Seura r.y.**
Perustettu 1948

Toimii koivistolaisten yhdysseiteinä
- järjestää kotiseututalouksia
- harjoittaa julkaisutoimintaa
- suorittaa kotiseutukulttuuriin liittyvää kokoamista ja tallentamista.

www.koivistolaiset.net

Puheenjohtaja, Jarmo Ratia
Museokatu 24 A 20, 00100 Helsinki
puh. 09-447 748, 040-745 2627
Varapuheenjohtaja, Juha-Veikko Kurki
Koivistontie 2 C, 02140 Espoo
puh. 09-541 6751, 0400-601 838
Sihteeri, Marja-Leena Montonen
Susisuontie 36, 06200 Porvoo
puh. 019-668 811, 040-500 5026
varalla Riitta Nurmi, Porvoo
Taloudenh. Karjalan Tilikeskus
Ratakatu 47, 53100 Lranta p. 05-5448850

Perinnetoimikunta, Jorma Simola pj.
Proomukatu 6 A 14, 15140 Lahti
puh. 040-564 9341
Taidetoimikunta, Leena Airaksinen pj.
Metsäpirtintie 10 A 1, 02130 Espoo
puh. 09-455 0501
Senioritoimikunta, Helge Teikari pj.
07190 Halkia
puh. 019-664 8112
Hallituksen muut jäsenet:
Hannu Veijalainen, Lahti. 03-228 5621
varalla Raimo Kyytsönen, Mäntsälä

Eero Ahtikari, Piikkiö. 050-525 5174
varalla Airi Saarinen, Turku
Seppo Mäkinen, Anjalankoski. 040-506 0430
varalla Martti Karvonen, Kausala
Esko Kaukiainen, Tuusula. 0400-800 752
varalla Pertti Hämäläinen, Espoo
Virpi Huhtanen, Espoo. 0440-501 806
varalla Risto Kaukiainen
Hanna Silfver, Piispanristi. 02-243 2940
varalla Tuula Koppinen, Espoo
Tuula Raukola, Kotka. 044-522 8098
varalla Mirja Haapanen, Hamina

Koivisto-säätiö:
Hallituksen pj. Sirpa Taskinen
Intiankatu 11, 00560 Helsinki
puh. 09-797 011
Säätiön asiamies Pertti Hoikkala
Vanha Veckjärventie 11, 06150 Porvoo
puh. 040-583 5397
koivisto-saatio@kolumbus.fi

Talvikalassa... jatkuu sivulta 1

Sikälis ko oli kohvit saatu juotuu, nii isä ja setä läksiit verkolaskuu ja mie jäin laittelemmaa paikkoi kunto. Oliha miull monellaiset työt annettu, et sit niinko lepäystöiksee teet, koha muute vahit et kaminas on tuli ja pottuves kiehumas.

Ensimmäiseksi mie sutasi sellase mää rötkö kans vähä sisäpuolelt rahin ja lattian sisäll putkas, mut eihä se nyt nii kummalline siivous olt. Eihä se silta miu käsittelystäi iha hohtamaa alkant, mut tuliha siit jottai pois. Laitoin sit siihe ovepielee semmosen lahantkan, jott saavat hiuka kopriaan kistaa ko tulloot sisäll. Vaikk eihä ne nyt heti laskies paljo likastu kopratkaa viel, mut on siin sit valmihin.

Sit ko olin saant potuskat ja muut petivaatteet sisäl lämpiimää ja kaminan iha punakylkiseksi, ni sit hyökkäsinkiä ulos ja koitin saaha tehtyy jottai suojaa hevosell siihe putka vieree. Olha meill olevinnaa, sellasiä rokoskoi, et niist ois muka saant niiko seinätapase suojan, mut ei se oikei miult onnistunt. Ois nyt joku saari ehkäs lähell, ois voin löytää jonkuu haparan ja tehniist tueks seinää, mut ko ei olt ni ei olt. Ei se onnistunt ja mie jätinkiä ne tavarat siihe jääl semmoseks köntiks vaa.

Siinko jääl puuhasin, ni en huomant, ett turkki jäi pois päält ja käetkiä olliit iha paljahat. Ei auttant muu ko alkaa matkiä kala-kauppiasta ja huitoo siin käsiään ni joha alko hiuka taas veri kiertää sormis. Mut kyl alko käpälää pistellä ko veri taas läks liikkehel. Sisäl piti mäännä kamina vieree itseään sulattelemaa. Oisha miul ulkotöitä viel, ko ois pitant tehä avanto syötti-satkall, mut minas tiet ko tuura ja lapja olliit isä matkas.

Sit ko mänin sisäl putkaa, nii oliki jo kamina melkei musta, mut läkshä se taas palamaa, ko viskon uusii puita siihe. Ajattelin, et koht hyö tulloot hämäreikköä pitämää ja tahtoot varmast jottai syyäksee. Aattelin laittaa silakkoi ja pottui, ko äiti oli miul opettant mite niitä laitetaa. Enstäi laitoin sukunan siihe kamina pääl ja sit vettä ja kuori-pottui. Hailit pittää laittaa vast sit ko potut jo on melkee kypsii, muute siit voip tulla hailiserppaa. Kohvipannukii viel mahtu siihe vieree ja ajattelin jot voivat olla kylmissää ko tulloot verkolaskult.

Hetke pääst jo kuulu reenjalaksii kitinä ja sikälis olliitki jo kartanoll. Miull tuli kiire laitta tohut pannuu ja hailit perunii pääl. Mänin sit ulos heitä vastaa ja kyl miull nauru kelpais ko näkkiit minkämoine ilmestys se Pojull tehty suoja ol. Molemmat kallistelliit päätään ja potkiit sitä könttyy siin jääl ja ihmettelliit, et oot sie meinant jott Poju käyp tähä pitkäksee yöks!? Pojukii otti suuhu yhen rokoskan ja näykki sitä ja pyörittel päätään, tais sek-

kii nauraa miulle. Mut minnuu ei oikei naurattant. No, saatiha myö kolmestaa siihe jonkuullaine suoja tehtyy ja sit hyökättii sisäll lämmittelemää.

Isä hyökkäis heti kamina vieree ja tempais kohvikattilan pois ja sano. ”Tää nyt ainakii on jo kypsää ko kiehuu näi hyväst?” Mie kaatelin pottuveet jääl ja toin paan siihe pöyväll ja sit käytti syömää. Hailit olliit sentää melkei ehjii ja potutki olliit kypsii, mut se kohvi... Kovast kehuit miun keitoksii, mut sitko maistoit sitä kohviä, ni hyvä ettei selkää antaneet. Se ko oll oikee siin kiehuu rumpant kamiinal, ni eihä sitä saant juotuu millää. Sit myö sovitii, et mie en laita muutako veet kohvikattilaa kiehumaa, kyl hyö sit isse pannoot tohut ko tulloot sisäll.

Seuraavan aamun sit herättii jo pimejäll ja syöttii siin jottai enneko lähettiit verkoill. Poju olkii oikee innossaa ko sai vähä lämpimiksee juossa ja äkistäi myö päästii apajall. Rees istues tahto tulla vilu, mut sit se vast vilu tuli ko niitä verkkoia alettii lappaa ylös. Ei voint olla rukaset käes, eihä se ois luontunt se verkonosto sillee. Mie en uskont, et se auttaa ko välil tuikkajaa kourat vettee, miust ne paleliit silviisii viel enemmä. Meil ei olt oikee kalatuuri, taik oliha se tuuri, mut huono. Verkot olliit sakijannaa simpui ja ne olliit miust nii juuttaa rummiiki. Katseliit minnuu killisimillää niink olis olleet vihasii. Eikä niitä meinant saaha pois verkost. Paljahal kääjel ko otit, nii koht oli sormet verell. Jos koitit pittää rukkasta toises kääjes, nii eihä se pysynt näpiss millää.

Isä ja setä sit onneks päätitiit, et otetaa pois ja viijää sisäll putkaa ja suorittaa siel lämpimäs. Myö uitettiit uudet verkot jää all ja pantii ne silviisii niiko pohjast

ylös. Niihi pantii semmoset partsat päihi ja sit semmoset pullot ko pittiiit ne verkot ylähääll pohjast, ei paljo mut pari kolmekymment senttii kuitenkin. Se on se simpui semmone epeli, et se lykkääjää sitä suurta päämotkaa pitki pohjaa ja etsii siel suuhuun jottai simpukkoia ja sellasiä. Joka kivekolost se yrittää etsii jottai suuhuheen ja mäännöä sit verkkoiki.

Sit lähettiit takasii ja isä sano, jot nyt mei pittää kaikkii kävellä ree vierees, ko Pojul on nii raskas kuorma verkkoiki ja simpui ja muutakii saalista. Tiesh se isä vissii, et mie oon iha jääs koko ukko ja sentähe mei piti kävellä. Oisko siit olt pari kilometriä matkaa siihe putkall, mut kyl miu syvän muksutti ko juoksin melkee koko

histamine hiuka helpompaa ko oli ehkäs lämmintä, mut se haju ja lima mikä niist lähti!? Kourat olliit mustat ko neekerill, mut haisiit vaa pahalt. Sit ko saatiit verkot puhistettuu, nii isä anto kourallise karkijaa suolaa ja käski hieromaa hyväst sen kans, sit lähtöö simpuhajut pois helpost. Mut voi hurja ko se suola kirvel ko koprat olliit iha verill ja haavoill niist simpuiin piikiist. Ei oo ihmislapsell paljo järkee ko tämmösee hommaa lähtöö oikee halustaa.

Illal sit jo helpotti ko sai koprat kunnoll huihottuu ja sai taas syyväksee. Paraniitha ne kourat sit muutamas päiväs ja unohtu sekkiä ilkiä työ ja tottuha siihe putkas asumissee ja siihe verkoll palelemissee ja oppi muutekii olemaa

niinko mikä.

Siint tulkii päänahka siit verkost ko koko lieve oli revent auki paulast ja se piti viijä kottii parannettavaks. Se ol se lohi vissii telunt siin verkos oikee tosissaa ja yrittänt mäännä karkuu. Kyll siint sit puhuttiit siint lohest koko loppupalvi. Se oli isä niinko hiuka sankari eik se muistant, et oli olt ko uitettu koira. Sellaiha se on, et ei ihmisen kannata muistaa sellasiä huonoia päiviä, mut parammat ajat ne pittää olla mieles aina.

”Suure lohe iltan” myö sit mentii kottii vaihtamaa vaatteeii ja hakemaa lissää evähii ja ehjii verkkoiki. Raasseli kävi hakemas mei kalat ja lupais viijä sen lohenskii aina Pietariä saakka, et siel kyl ostaat johonkii ravintollaa ja saap sit paremman hinnankii. Sil oli mukannaa semmosii uusii verkkoiki ko oli tehty vissii Astassimaas ja sit sil oli semmosii peretniekkoi ko käytetää nuotall. Isäkiä oli nii hosi, et otti meill kaikill semmoset peretniekat ja hyväh se oli, ko ei kastant itseää nii pahast ko lappo verkko merest. Jotkut kalaukot sannoit, et hyö ei sellasta esinähkaa paa, se on niinko naisii essu, mut mukavamp oli olla verkoill pöksyt kuivan.

Sit se raasseli, ko oli tuttu ennestää, kaivo taskustaa sellasen ruskijan pussin ja sano jot isä olt tilant miul sellasen. En tiää, mut mie sain sen iha kenkkii vaik se ukko oli tarkka rahoistaa, eikä antant mittää ilmaseks. Oli taitant isä salas maksaa hänell, mut oli nii taik näi ni iloseks mie tuln. Ei sillo saant suuta makijaks karamelli kans ko joulun ja suuremmis juhliis ja nyt mie sain oikei oman pussin makijaisii.

Sit se kävi reest hakemas semmosen kummallisen ongen. Siin oli semmone lyhyt vapa, oisko olt katajast tehty ja siin oli kaks tappii ja niije ympäril oli pitkä pätkä ohutta rihmaa. Kiiltävii koukkui siin oli muutama ja sit semmoi niinko pyöriä isomp hauli. Liekö se olt lyykkypallo, en muista varmast. Se raasseli anto sen ongen miull ja sano isäll, jott paa poika onkimmaa hailii ja norssii ni hää ostaat niitä ja viep paastoruuaqs Pietariä. Mist saapi jonkuu kopeekan kappalehelt, et se on oikee hyvä bisnes, ko muutekii on tyhjää aikaa välill, ni ei oo poika ainakaa pahateoss ko on tienestis.

En tiää olikse se oikee mielee isäll, mut ei hää ainakaa virkkant mittää. Kovast se tienesti sit alko kiinnostaa ja aina ko oli hiukakii aikaa ni mie kykin avannol. Tuliha sielt aina muutama norssi ja joskus usiamp kerrallaaki ja joskus jäi vahingos kii joku siikakii ja ahven, mut harvemmast kuitenkin. Nythä ne näkkyyt pilkkivän hailii samalaisel konstill, mut siin on koukkui nii hullu paljo, taitaa olla kymmenekkii samas litkas. Mut lustii se oli vaikkei saant ko yhen norssin ker-

Kuva Kustaa Vilkunan ja Eino Mäkisen kirjasta Isien työ.

matkan. Lämmin siin tuli ja sehä se oli tarkotuskii vällee.

Kyll mie ajattelin, et oonks mie iha hönttö ko läksin tämmösiä hommiä. Oisin jäänt vaa kottii ja olt äitill tentsikkan, tuont vettä ja puita ja olt lämpimäs tuvas. On se ihmise järki sukkela, ko se tämmösiä teettää ja laittaa tänne jääl paleltummaa. Koitin saaha sen kamiinankii syytymää, mut ei se tahtont onnistuu ko kourat olliit nii jääs, ettei tahtont ehkäs pitskat pyssyy sormis. Eikä ne syty nalikat vaikk kui koitat, ei olt vissii tarpeks paljo syttyi pohjall. Settäi kysyki, et eik siull oo isä opettant kui tulet tehää? Ja se minnuu vähä suututti, mut sytyhä se sentää lopult.

Verkot tuotii sisäll ja pantii semmosee suuree lahantkaa sulamaa. Voi hullu, mite ne alkoit simpuit haisemaa ko vähä sullit, mut pakkoha ne oli pois saaha verkoist kumminkii. Oliha se pu-

niinko oikijat kalastajat. Melkee joka päivä ropsi lunta taikk paremmikkii se oli semmone lumipöly. Ei meinant oikee aina löytää apajall ko koko jää oli vaa yhtä valkosta pölytystä. Oliha siin apajall olevinnaa sellane koivuhutja, mut ei sitä meinant nähä ko koko ajan lumi tupruis päi naamaa. Tuliha siihe avenno vierell aika keko, ko joka aamu aukastii se avento ja heitettiit jäät siihe sammaa kassaa.

Satiha myö sit oikioi kalloiki, ahvenii, siikoi ja hailiia ne enemmäst olliit, mut ain välil tuli kuhhiiki ja joskus saatiit lohikiä. Kerra sit sattu tulemaa vähä isomp lohi ja mie ihmettelin, et mikä sill isäll nyt tuli ko hää heitti itseen polvillee ja koppais verkon kätehee ja heitti vierehee jääl. Voi hyvä ihme mite se ol märkä koko ukko. Housut iha lilliit vettä ja saappaat lätsiit ko käveltiit takasii putkall. Mut lohen se otti ja suurkii se ol

Kirjotuksi ja kuulumissii

Kun Jussi Heinonen putosi mereen

Koivistolaisia merimiestarinoita Usko Ivaskan kertomina 3/4

91 vuotias koivistolainen kauppalavuri ja merimies Usko Ivaska muistelee menneitä aikoja merillä.

Jussi Heinonen putosi mereen ollessaan s/s Karjalan kapteenina.

Jussi Heinonen oli koivistolaisen laivanvarustaja Soinin s/s Karjalan kapteenina sota-aikana. Laiva oli kulussa Itämerellä ja kippari ajoi sitä puolueettomalla vesialueella lähellä Ruotsin rannikkoa, jotta vihollinen ei pääsisi torpedoimaan heitä.

Sota-aikana oli määräys, että pelastusveneet pitää olla laivan kullussa ollessa käännettyinä ulospäin ja riippua taljoissa valmiina laskettavissa mikäli sattuu onnettomuus, ts. laiva torpedoidaan tai se ajaa miinaan. S/s Karjalassa pelastusveneet olivat normaalisti peräkannella, mutta nyt olivat kää-

nettyinä ulos laivan kyljelle. Ilma oli kaunis, ja laiva kulki normaalia, tasaista menoaan, eikä merenkäyntiäkään ollut juuri ollenkaan. Ukko käveli pitkin komentosiltaa ja vahtimies oli ruorissa.

Keulakannella oli luukun pressu irronnut yhdestä kulmastaan. Ukko huomasi sen ja sanoi

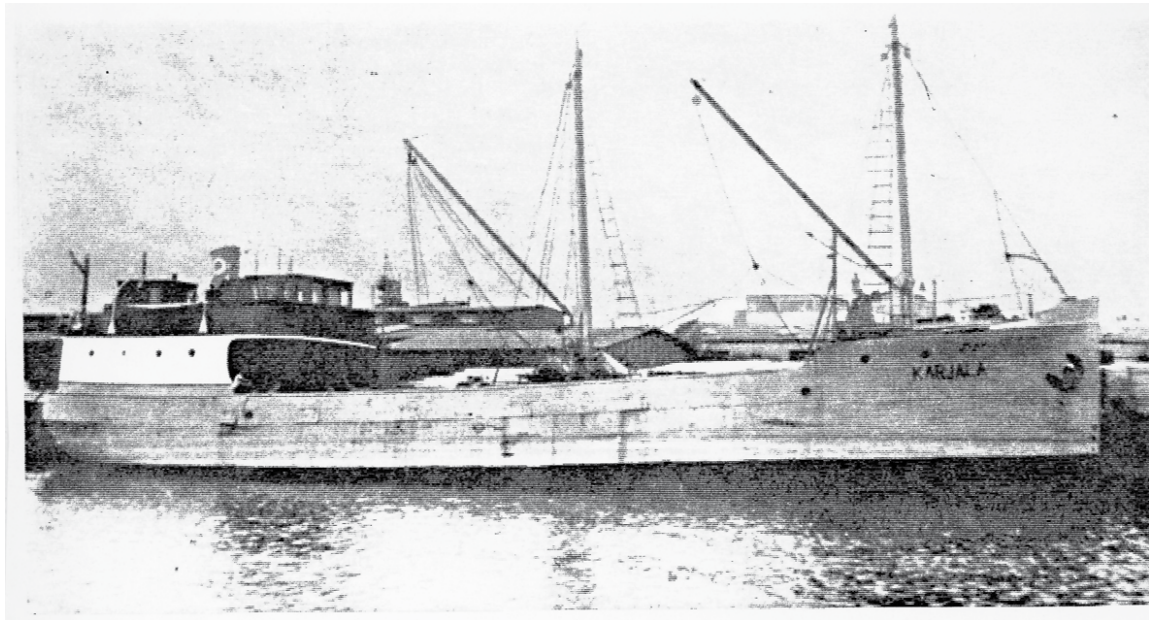
ruorimiehelle, että mene sinä fiksaamaan se. Minä voin olla sen aikaa ruorissa. Ei täällä ole muita laivoja ja kulku on rauhallista. Vahtimies meni kannelle korjaamaan pressua ja Ukko otti ruorin.

Hetken kuluttua hän kuuli oudon kolahduksen ja huomasi, että toisen pelastusveneen ahterin puoleisen kannatintaljan plokissa oleva systerhaka oli puolittain auennut. Vene riippui keulastaan vain systerhaan toisen puolikkaan varassa. Ukko ihmetteli, että mitä nyt tehdä, kun vahtimieskin on jo laitettu muihin hommiin. Meno oli rauhallista, ja s/s Karjala kulki suoraan eikä tarvinnut sen suurempia ruorimanööverejä. Hän päätti jättää ruorin ja mennä itse korjaamaan veneen kiinnityksen. Ukko kiipesi veneeseen ja alkoi laittaa myös toista jo auennutta systerhaan puolikasta kiinni. Kuinka ollakaan silloin aukesi myös systerhaan toinen puolikas, ja pelastusveneen ahteri irtosi kiinnityksestään. Koska keulanpuoleinen talja piti, niin vene jäi riippumaan keula ylöspäin laivan kyljelle. Siinä rytäkässä kaikki veneessä ollut irtonainen tavara, aivot, pohjalaudat ja Ukko myös mukaan lukien, meni mereen. Laiva jatkoi vakaata menoaan, kippa-

ri meressä, komentosilta tyhjänä ja paapurin puoleinen pelastusvene riippumassa pystyasennossa keulataljastaan laivan kyljessä.

Karjalan kapiisi oli samassa kohdassa paapurin puolella, missä pelastusvene nyt riippui. Kokki oli kapiisissaan ja kuuli romahduksen ja näki pyöreästä venttiilistä, että jotain heilui laivan kyljellä. Hän meni kannelle katsomaan ja näki, että pelastusvene riippui kiinni vain keulan puoleisesta taljasta. Hän kiipesi kiireellä brykälle ilmoittamaan tapahtuneesta. Ihmeekseen hän huomasi, että siellä ei ollut ketään, vaikka oli kipparin vahti.

Kalle Seppinen oli perämiehenä ja hänet herätettiin ihmettelemään tilannetta. Pian selvisi mitä oli mahdollisesti tapahtunut. Laiva käännettiin kulkemaan takaisin hiljaisella vauhdilla ja hetken päästä huomattiin Ukko räpiköimässä meressä. Onnekseen hän oli saanut kiinni pelastusveneen aivot ja laitannut ne kainalojensa alle ja siten kyennyt pysyttelemään pinnalla. Oli kesäaika ja merivesi melkein uimalämpöistä, joten suurempaa hypotermian vaaraa ei ollut. Laiva ajettiin Ukon lähelle ja leidarit laskettiin mereen ja Ukko kiipesi kannelle.

rallaa. En mie tiiä, oliko se tienesti nyt nii kummalline, mut kyl mie itse sen vavan sain maksettua ja annoin isällekkii muutaman ruplan niinko ruokapalkkaa ko olin saant olla ja assuu hei putkas vaikken oltkaa aina verkoill auttamus.

Sielhä myö sit oltii verkkoapajill melkei koko talvi, mut välil piti mennä hailinuotall, ko meilkii oli osa yhteisest nuotast ja se oli senverra suur osa, et meitä piti olla kolme miestä ja hevone. Ei ne oikee tahtoneet minnuu huolii, mut ko mie keksin sen, et kannattaaki ottaa norssit erillee ja myyvä ne kappalehinnal raassilil, ni jo alko kelvata miukii osuutei. Olin sit aina kourinne seiel seas ko kalloi kaajettii jää ja poimin pois ne norssit. Sit se tuttu ostaja ain kysel miult, jot oot sie ehtint onkimaa näi hullu paljo taas. Mut makso se aina silti reilust niist norssist eriksee miul ja sit myö jaettii ne rahat koko puruka keske.

Oon mie sitäkiä ajatelt, et vissii hyö näkkiit, et se on sittekii hyväks ko poika on työs mukan, vaikkei se iha kaikkiä jaksakkaa tehä niinko nyt aikane mies.

Paljoha siel nuotalkii sellasta hommaa, mitä mie olin hyvä tekemää ko olin vikkela kintustai. Millo mitäkiä tarvittii, oll se sit tuura taik lapja taik joku köyvepätkä ja sukkelas se piti ain juoksuttaa sil ko sitä tarvis. Sekkii hyvä siin oli, jot pysyin lämpimän paremmi ko hyö juoksuttiit minnuu millo minnekkii. Toine puol oli se, et opin ymmärtämmää, niinko isä sano et ei se raha puus kasva. Ei se kyll kasva veeskää, mut saapha sitä sielt ko kovast yrittää.

Sitko alkoit jäät liikkuu, loppu se nuottahomma ja verkko-putkakii piti tuua kottii ja alkaa tehä muita hommii. Sithä se alko se polttopuije teko ja siin menikii se kevättalvi mukavast. Enstää mie sain sahata isä apun poikki puita siin kotipihalla ja sitko hää sai miul sellasen pienen kirveen, mist lie saantkii. Se oli iha niinko oikia kirves, mut se oli semmone niinko miul tarkotettu. En mie sitä iha sänkyä vient, mut ei sill kukkaa

muu saant hakata eikä veistä. Isä sen välil sentää sai terottaa, ko se ain välill karkais kourast ja sattu joskus kivvee.

Sitko veet sulliit, makso isä miul palkan ja anto kaks uutta verkko, ett saant opetella kui verkko lasketaa sullaa vettee. Siint sit olikii aina sota mei äiti kans ko hää ei ois antant miun mennä yksinnää verkoll. Mut isä sano, jot se pittää opetella kaik työt, nii sit ko on aikane ei tarvi muilt kysellä et mitä mie nyt teen. Hyvasth se muute meni, mutt kyl ne verkot olliit aika huonos kunnos ko kevätkalastus loppu. En mie niitä kalloi saant myytyy, mut kyll meill melkee joka päivä oll jottai kalaruokaa särpimeks omas pöyvä. Yrittihä se isä saaha mint oppimaa, mite verkko parannettaa, mut enhä mie sillo viel jaksant olla nii kaua yhes paikas et oisin sen opin sillo saant. Nyt oon sit vast vanhan ukkon opetelt se taijon oikee kunnol.

Paavo Kairavuo Mietoista kirjoitti kirjoituskilpailuun nimimerkillä PAKInoitsija.

Vuoden Koivistolainen

On taas aika löytää vuoden 2009 Koivistolainen. Ehdotuksia perusteluineen pyydetään jättämään Koivisto-Seuran johtokunnalle huhtikuun alkuun mennessä. Aiempina vuosina Vuoden Koivistolaisen arvon ovat saaneet Tuomas Hoikkala, Sirpa Taskinen ja Aila Salo.

Vuoden Koivistolainen valinnan säännöt:

1. Koivistolaista syntyperää olevalta edellytetään merkittävää ansiotumista tieteen, taiteen tai muun toiminnan alueelle tai mittavaa työtä koivistolaisen kulttuurin tunnetuksi tekemisessä ja säilyttämisessä jälkipolville.
2. Vuoden Koivistolaiseksi voidaan valita myös henkilö, joka ei omaa koivistolaisia sukujuuria, mutta on työssään tai toiminnassaan tehnyt ansiokasta Koivistoon liittyvää tutkimustyötä tai siihen verrattavaa kirjallista tai muuta työtä.
3. Valituksi tuleminen ei edellytä seuran jäsenyyttä.
4. Suku- ja paikalliset seurukset sekä jäsenet voivat tehdä ehdotuksia johtokunnalle, joka suorittaa valinnan.
5. Vuoden Koivistolainen julkistetaan Koivisto-juhlien pääjuhlassa ja hänet ja hänen ansionsa esitetään Koiviston Viestissä.
6. Vuoden Koivistolaiselle annetaan tunnukseksi kelolaattaaan kiinnitetty Koivisto-tunnus kai-verruksineen.

KOIVISTON AUTO

www.koivistonauto.fi

Kirjakauppaan mahtuvat monenlaiset tarinat

Koivistolaiset sukujuuret omaava lahtelainen Tuulikki Norrlin palkittiin tammikuussa Aukusti-kunniakirjalla samannimisessä kulttuurikilpailussa, jossa Etelä-Suomen Sanomat etsi viime vuoden kulttuuritekoa Lahden alueelta. Yleisön suosikkina Kirjakauppa Tarina osoitti, että ihmisiä viehättävät edelleen hyvät kirjat, kirjailijat ja henkilököhtainen asiakaspalvelu.

Teksti ja kuvat Ina Ruokolainen

Hiljaisena alkuvuoden torstaina Tarinassa on hyvin aikaa istua sohvalla, kahvikupin ääressä, keskustelemassa kirjoista ja kirjakaupan tehtävistä. Toisin oli syyspuolella 2008, jolloin kauppias teki todella pitkää päivää.

Päiväsaikaan Tarinassa käytiin vilkasta joulukauppaa, iltaisin oli usein kirjailijavierailu, runoilta tai lukupiiri. Toki silloinkin kahvia kului ja asiakkaat viihtyivät.

Kahdessakymmenessä viidessä tilaisuudessa Tarina tarjosi asiakkaille mahdollisuuden tutustua mm. kolmeen Karjalaa valottavaan teokseen tekijöineen. Hollolalainen Kaarina Toivonen esitteli antrealaisen isänsä elämäkertaa Olen suvun, Karjalan ja rajan mies ja koivistolaisyyntyinen Onerva Vartiainen lapsuuden sotamuistoistaan kertovaa teosta Valo pimeässä on hyvä. Arkeologi

uutuusromaanit, mm. runsaasti klassikkoja, taidekirjoja, runoutta, kotiseutukirjoja ja omakustanteita. Linja oli etukäteen selvä, mutta joi-tain yllätyksiäkin tuli eteen.

- Se on yllättänyt, miten paljon minulle on tarjottu kirjailijatilaisuuksia ja muita tapahtumia ilman että itse olisin niitä aktiivisesti haalinut. Toinen yllätys oli se, miten paljon minulle tarjotaan omakustanteita myyntiin ja kuin-

taman Koiviston Auton peruna. Ensimmäinen työpaikka olikin Koiviston Autossa, henkilöstöhallinnossa, markkinoinnissa ja kielienhuoltajana.

Kirjakauppiaksi Tuulikki Norrlin katsoo päteväytyneensä opintojen, harrastuksen ja työn kautta. Kirjoja hän on lukenut aina ja myös opiskellut yliopistos- sa yleistä kirjallisuustiedettä ennen kauppatieteen opin- tojaan.

Mutta nyt yritys on juuri sellai- nen kuin halusin. Joka päivä oi- keastaan ihmettelen, miten töissä voi olla näin mukavaa.

Karjalaisuus vaikuttaa

Tuulikki Norrlinin Tarinassa ha- luaa uskoa, että ainakin osa vie- raanvaraisuudesta ja välittömyy- destä on karjalaisten sukujuurten ansiota. Isänsä Martti Tommol- ta

Martti Tommolan isä Toivo Tommola oli perustanut Koivis- ton Auton 1928. Yritys työnteki- jöineen oli vahvasti läsnä Tuutin lapsuudessa, jolloin koti sijaitsi ai- na samassa talossa Lahteen sodan jälkeen siirtyneen kuljetusliikkeen kanssa.

- Sopenkorvessa 1960-luvulla oli töissäkin vielä ihmisiä jotka olivat tulleet Koivistolta, lisäksi tapasim- me isän puolen sukulaisia sää- nöllisesti. Oleellinen osa lapsuutta olivat murre ja hauskat jutut. Vie- läkin osaan haastaa oikeassa seurassa, oikeastaan kaipa- an sitä kieltä.

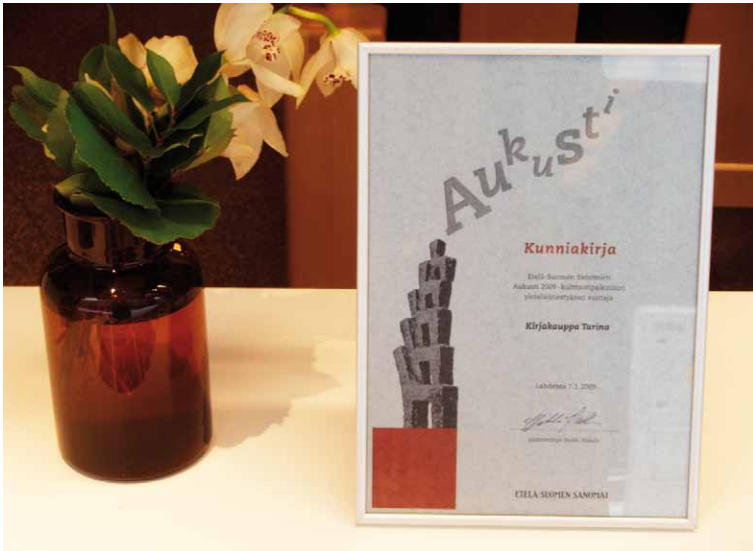
Mammansa Ester Tommolan mukana pieni Tuulikki oli mukana myös Koivisto-juhilla ja muissa tilaisuuksissa. Aktiivinen koivistolainen oli myös isän sisar Birgitta Sundvik, joka toimi Helsingin koivistolaisissa.

www.kirjakauppatarina.fi

- Lap- suuden- ko- dissakin seinät olivat täynnä kirjoja, joten olen aina elänyt kirjojen keskellä.

”Tuuti” on koivis- tolainen, äiti Riitta Tommola on puoliksi karjalainen ja syntynyt Haminassa.

Tarina oli yleisön suosikki ja sai siitä kunniakirjan Etelä-Suomen Sanomien Aukusti-kulttuuripalkintoäänestyksessä.

Hannu Takalan Matkoja Karjalan kannakselle keräsi sekkin kiinnos- tuneen yleisön.

Kun Norrlin elokuussa 2007 avasi ketjuihin kuulumattoman Tarinan aivan Lahden keskustas- sa Vapaudenkadulla, hän halusi tehdä siitä helposti lähestyttävän ihmisten ja kirjojen kohtaamis- paikan. Tapahtumat ovat yksi tapa tuoda kirjallisuutta lähemmäksi asiakkaita. Ostopakkoa tilaisuuks- sissa ei ole, mutta usein kävijät pa- laavat myöhemmin asiakkaiksi.

Kauppialla on liikkeessään myynnissä vain kirjoja, mutta sup- peaksi puodin valikoimaa ei voi kut- sua. Hyllystä löytyy paljon enem- män kuin pelkästään hyvin myyvät

ka hyvin yleisö osaa niitä täältä myös hakea.

Kauppatieteitä ja kirjallisuutta

Tarinan alkumetreillä kauppiasta epäiltiin hetkittäin idealistiksi, jo- ka ei ymmärrä kirjakauppabisnek- sen kovia lakeja. Useimmat kirja- kaupathan toimivat osana isoja ketjuja ja myyvät kirjallisuuden ohella kaikenlaista leluista toimit- totarvikkeisiin.

Pystymetsästä Norrlin ei kuit- tenkaan lähtenyt, sillä hänellä on sekä ekonomin koulutus että vankka käsitys perheyrityksen pyörittämisestä isoisänsä perus-

Opiskeluaikanakin piti olla tietyt kirjat aina mukana.

Oma lukeneisuus auttaa, kun asiakkaat hakevat liikkeestä pal- velua eli pyytävät suosittelemaan kirjoja. Etenkin iäkkäät asiakkaat osaavat arvostaa neuvoja ja keskustelua kirjojen sisällöstä, etsivät he sitten kirjaa itselleen tai lahjaksi, vaikkapa lapsenlapselle.

Kirjakaupan pyörittämisen Norrlin opiskeli muutama kuu- kausi ennen liikkeen avaamista ottamalla yhteyttä Kustannusyhd- distykseen, Kirjakauppaliittoon, pankkeihin, vakuutusyhtiöihin ja erilaisiin viranomaisiin. Vaikeim- min opittava oli kirjojen tilaami- nen, joka nyt sujuu jo rutiinilla. - Kun sain kaupan auki, tunsin itseni aikamoiseksi sankariksi.

Tarinan kahvipöydän ympärillä on järjestetty jo kymmeniä kirjailijata- paamisia, runoiltoja ja muita tapahtumia. Päivisin asiakas voi nauttia kauppias Tuulikki Norrlinin tarjoamat kahvit.

Tarinassa ovat päässeet harjoittelemaan työelämää myös monet nuoret, tammikuussa TET-harjoittelussa oli Noora Häggqvist.

Kirjotuksi` ja kuulumissii`

Aatelissii

Uus vuos o alkant taas.

Mie muista sen vanha vuuve ja uuve vuuve taitekoha, ko "setelit puolitetii" vähä neljäkymmäntluvu puolväli jälkee. Ratios ilmotetii vaa, et seuraavan päivän setelit leikataa kahtee ossaa. Toise puolisko sai pittää itsellään ja toine pit antaa valtiol lainaks. Valtio maksaa takasii, sit ko jaksaa. Oltii isä ja äiti kans Hakkala koulu opettajii siives yhe koivistolaisperree vierahan, ja sielhä se asja ol tietystkii pääasiallinen puhheeihe. No, sitko valtio jakso, sit olkii markka heikentynt nii paljo, ettei siint "lainast" ennää paljo mittää olt jällel. Sej jälkeeki markka tevalvoitii usiampaaki otteeseen, joskus yli neljäkymmänäl rosentilkii. Nii et ei ihmisiä oikiastaa kannattais katsoo ylen euroo, mikä justii täytti kymmenä vuotta. Suomesha se tul käyttöö vast 2002. Ruotsi ruunu arvo o esmerkiks täl välil melkee romahtant.

Nyt o kovat ajat. Mut on niit olt ennekki. Muistam mie viel senkii, millai käi kuuskymmäntluvu

alkupuolel tammikuus, ko Lahe Yhteiskoulu olin opettajaan samas koulu, mis Paasikivikii ol opettant musiikkii. Valtiol ol nii kirree rahatilanne, ettei se pystynt maksamaa opettajii palka valtio-ossuutta. Sillo rehtor Arne Rautiaine karjalaine mies, joutu tekemää vekseli, et sai mei palkat maksettuu.

No kuiteskii, sillo evakkon Hakkalas ko eletti, ni mei joukos ol usjast papi poika Solini Heikki. Kirkkoherra ol oikiastaa mei opettajii, Saura ja Tailakse, ystävä, ja Heikki joutu mei kans tekemissii opettaja Veiki mukan. Heikki ol vähä erikoine, nii et miust tuntuu, et mie taisi olla ainut, kuka hänt ymmärs. Mut siit huolimatta hää anto vaa mei Hanski omal naiste pyörällä harjotella ajamist, eikä miu oleskaa. Hanski oppikii helpost ajamaa polkupyöräl. Miul kesti kauvemmi, ko jouvuin issoo sotilaspyörää sotkema välist, tango alt. Ja joka kertaha mie löysi sen tieposke kilometripylvää! Heikist

tul aikannaa Helsingi yliopisto ja monnii ulkomaisiiki yliopistoi rohvessor, ja hää ol esmerkiks Suome instituuti Villa Lante ensimmäine johtaja Roomas.

No, joka tapaukses, Heikil ol tapaan ylpeillä suuril sukujuurillaa. Höi suvus ko ol olt hovioikeuve resitenttei ja muita korkehii virkamiehi! Sil ei saant jäähä toiseks! Tytöt keksiitki sanna hanel, et myö ollaaki aatelissii! Ja Tellu näytti, mitte hanel ol kommee, iha suora aatelistenäkii. Kattii vähä harmitti, ko häne nennään tuppas kohhoomma ylöspäi. Ja voitiha myö sit kertoo lisäks, et isä yks täti ol naimisiskii von Hohhentaali kans!

Vaikkei Suomes ennää aatelistarvoi annetakkaa paitsi et kunniamerkkei myötä tehää "ritarei", niiko Mannerheimi risti ja Suome Valkose ruusu ritarit ja mitä niit nyt onkaa, ni kuiteskii Suome aatelistkalenterrii o introtusoitu, niiko hienost sanotaa, aikoi kulues 357 sukkuu. Näist o 148 säilynt mieslinjasiin nykypäivii ast, neljä reivillist, 25 vapaaherrallist ja 119 aatelist. Luettelos vilisöo Porvoo-

see jollai taval liittyyii sukunimii, niiko aakkosis ensimmäine Adlercreutz. Reivi Carl Johan A. esmerkiks synty Kiiala kartanos 27.4.1757. Hää ol Suome sovas ylipäällikkö Klingspori kenel Ruuneperi mukkaa ol "syväntä vaa puolikas" atjutantti. Hää kohos kenraaliks ast ja ol vangitsemas kuningas Kustaa IV Aatolhvii Tukholmas 13.3.1809. Mannerheimii o nii reivilline ko vapaaherrallinekii sukuhaara. Kantaisä nimi ol kyl alu alkae Marnhen. Viimeseen Suome aatelissii aakkosluettelos o Öрни suku.

Hohenthali suvu kanstaisä o vissiiki luutnantti Klaas Jaakop H. kuka tul Suomee Pommerist 1766. Suvu kaikist tunnetump mies o Kuortanee pappila 8-lapsise perree kaikist vanhemp poika Lennart Hohenthal. Hää tuns Eugen Schaumanni. Tän hautaha o Porvoo Näsi hautuumaal. Nuoret päättiit keskennää, et toine ampuu Poprikovi, toine tappaa keskuskubernööri ensimmäise apulaise, rokuraattor Soisalo-Soinise, kene porvarilline nimi ol Eliel Johns-

son. Rokuraattorha ois nykysi hallitukses niiko oikeuskansleer. Ko Hohenthal tuomittii elinkautisee, hää paken Kajaani vankilast tuleva vaimoon Aleksantra Zetterpori avul Lontoosee, mis hää toimi hie-rojaan Eric Alveeni nimisen. Sit 1918, ko Suomi itsenäisty, hänet armahettii ja hää palas kotimaaha. Tääl hää sit kuol 1951. Nykysi Suomes ellää 159 Hohenthalalii.

Moni muistaa varmast viel ru-patuuri Petri H:n. Häähä soitel ja laulel esmerkiks Pihasoittajis ja Anki kans Cumulukes ja sävels ja sovitel tunnetui kappalehii. Hää kuol helmikuus neljä vuotta sit.

Mie oon koittant aamusel partaa ajelles katsella peilist tarkemmi ommaa nenäjäi sivusuunnas, mut em mie voi oikee sanna, et se näyttäis ees sellaseltkaa aatelistenäl ko mei Tellul on. Mut kyl Koivistolkii varmast aatelissii ol. Jossei muita, ni ainaskii työ aatelissii, niiko mie isä ja äit.

Hyvvää jälleolevaa vuotta 2009!
Martti Piela

Senjorit teatterissa Kotkassa

*Senjorit taipaleella elon tiellä**Metsä olisi hyvin hiljainen ja äänetön**paikka, jos vain ni linnut laulaisivat,**jotka omaavat kauniin ja kantavan lauluäänen.*

Senjorit tekivät teatteriretken Kotkan kaupungin teatteriin katsomaan musikaalia Jazz-tyttö. Esitys sijoittuu aikakaudelle, jolloin suurin osa mukana olleista senjoreista on syntynyt. Tuskin Koivistolla silloin tytöt noin vähissä vaatteissa tanssivat kuin Kotkan Jazz-tytöt, mutta ne kaksi 10 litran kanisteria oli varmasti paljon tutumpi näky katsojain silmään. Jos kohta omakohtaisia muistoja ei katsojilla liiemmin ole, mutta sitä enemmän kerronnan kautta saatuja tapahtumia siltä kaudelta.

On hienoa omata sellaisia ystäviä kuin merikapteeni Helge Sinikannas. Hän hoiteli senjorien Kotkan retkeen liittyviä käytännön järjestelyitä paikan päällä ja tavalla, joka ei jättänyt ketään kylmäksi. Kiitos kaima kaikkien puolesta ja parhainta jatkoa alkavalle vuodelle.

Senjorit halusivat taas tavata toisiaan, haastaa ja kysellä kuulumisia ja kertoo mitä kuuluu. Laajennan kerrontaa kattamaan

laajemminkin senjoreitten eloa ja oloa täällä tänään. Meille elämän polku, tie, katu ei aina ole turvallista kulkea, sillä se on joskus salakalavan liukas. Mutta elämän vastatuuli on tehnyt meidät kyllin viisaaksi ja vahvaksi kestävämmän elämän liukastukset. Ei muuta kuin rautaa katkenneisiin luihin ja laastaria haavoihin ja menoksi. Tiedämme, että elämä opettaa ja jokaisen on elämän läpi soudettava omilla airoilla. Asetamme elämällemme välitavoitteita ja päämääriä ja toivomme, että kaipuu kantaisi edes puoliväliin. Kaikkea sitä mikä asettaa meille elämäämme rajat kutsumme kohtaloksi. Jos kohtalo on sitä mieltä, että sinun ja minun on taisteltava jopa kohtaloa vastaan savuttaaksemme asettamamme tavoitteet, niin antakaamme kohtalolle kunnon vastus.

Meidän on jokaisen tarpeellista muistaa, että elää pitää tänään. Valmistautuminen elämään vasta huomenna on liian myöhäistä. Saattaa olla, että olemme huo-

menna liian haluttomia, liian voimattomia tai meillä ei pahimmasa tapauksessa ole enää huomista. Muistakaamme, suurin piirtein oikein eletty elämä on kyllin pitkä. Elämästämme voi tulla ikävystyttävä jos menetämme mielenkiinnon tulevaisuuteen tai menetämme uteliaisuuden huomiseen.

Me jatkamme elämäämme hyveinemme ja vikoinemme. Kuulemma yksi vika meitä useampaa seuraa, me emme anna mitään niin halvalla kuin neuvoja kanssaeläjillemme. Osaamme järjestää hänen elämän, koska se meistä tuntuu olevan paljon helpompi järjestää. Toivokaamme, että joku osaisi parantaa meidät edes tästä yleisemmästä viasta. Elämän taival saisi olla meille jokaiselle sellainen, että osaisimme nauttia taipaleella olosta eikä aina varrotta vaan perille pääsyä. Eilistä emme kiinni saa, huomisesta emme pakoon pääse. Meillä kaikilla on hyvässä muistissa, että elämän tie on yksisuuntainen. Ennen kuin se on päästä päähän kuljettu, joudumme jokainen toteamaan; siitä taipaleesta ei kukaan selviä ilman kyyneleitä, samoin kuin ei ole kasvia, joka eläisi ilman vesipisaroita.

Elämän tiellä ei ole oikopolkuja.

Joskus tuntuu, että jotkut yrittävät keksiä jotain vippaskonsteja elämän tien taivallukselle, he yrittävät elää ylihuomisen elämää, toissapäiväisin hinnoin. Voin vakuuttaa, että se ei onnistu. Meidän ei ole syytä oppia tuntumaan elämää, ennen kuin pääsemme opiskelussa edes alkuun on puoli elämää jo kulunut.

Ainakin kolmen kanssa meidän on toimeen tultava: puolison, vatsamme ja omantuntomme. Parempi on kulua kuin ruostua. Eikö eläminen ole elämän päätarkoitus? Siispä ylös ulos ja elämään. Kiitos senjorit mukavasta yhteisolosta. Toivottavasti elämä antaa tilaisuuden tavata mahdollisimman pian.

Lopuksi Hannu Niklanderin ajatuksia elämästä:

*Elämä on lyhyt**on vielä monta asiaa miettimättä**kirjaa lukematta**sävellystä kuuntelematta**monta maata käymättä**kieltä oppimatta**rataosuutta ajamatta**ihmistä tutustumatta**tapaa omaksumatta**virhettä tekemättä.**Yritän niin paljon kuin ehdin,**ne jotka tulevat jälkeeni**jatkavat tästä.*

Lämpimin senjoriterveisin Helge Teikari

Karhulan ja ympäristön Koivistolaiset

Sääntömääräinen vuosikokous
15.3.2009 klo 14.00
Kodintalo Vesivallintie 21
Kahvitilaisuus alkaa klo 13.00
Tervetuloa kaikki jäsenet ja asiasta kiinnostuneet!

Johtokunta

Perniön ja ympäristön Koivisto-kerhon

vuosikokous pidetään sunnuntaina 15.3.2009 kello 14.00
Markku Kitulalla Lupajantie 28 Perniö.

Tervetuloa, Johtokunta

Tiedätekö? - vastaukset.

1. Johannes oli papin nimi. Hänet määrättiin Koiviston seurakunnan papiksi v.1575, jolloin ensimmäisen kerran Koivisto mainitaan itsenäisenä seurakuntana.
2. Vuonna 1869.
3. 28%.
4. Kalastusvälineiden keskinäinen vakuutusyhtiö, jonka keskuspaikana oli Saarenpään kylä.
5. Opetusministeri, maat. ja metsätiet. tohtori Johannes Virolainen.
6. Härkälän osuuskaupalla oli myymälä Johanneksen Revonsaassa.
7. 18.6.1944 klo 16.00
8. Simrishamnin kaupunki Etelä-Ruotsissa.
9. Vuonna 1928
10. Vaatturi Akseli Nurmela ja kirvesmies Väinö Suuronen.

Kysymykset ja vastaukset kesäkuun 1954 Koiviston Viestistä.

Tääl' tapahtuu**Turun ja ympäristön Koivistolaiset**

Sääntömääräinen vuosikokous pidetään Koivistolaisten Kajuutassa sunnuntaina 1.3.2009 klo 14.00.
Kahvitarjoilu.

Johtokunta

Suomen Koivisto seura ry.n vuosikokous 7.3.2009 klo 10.30

Ravintola Iiris, Aleksanterinkatu 20, Porvoo

Esillä vuosikokousasiat

Suomen Koivisto seura ry.n talvipäivät 7.3.2009 klo 13.00

Ravintola Iiris, Aleksanterinkatu 20, Porvoo

Tarjolla noutopöytä noin 25€

Karjalaisten piirakoiden leipomiskurssi

Turun ja ympäristön koivistolaisten naistenkerho järjestää.

Lauantaina 21.3.2009 alkaen klo 9.00

Varaa koko päivä.

Turun ja ympäristön koivistolaisten kajuutassa Itäpellontielle.

Meil on joka kerran olt tosi hauskaa ja on leivottu paljon mahottomaa hyvää piirakoi ja paljo.

Kertaus on opintojen äiti. Tule mukaan vaik olisit enneki olt.

Mukaan essu, pulikka/kaulin.

Tarvikemaksu.

Ilmoittautumiset Hanna Silfverille pe 13.3.2009 mennessä.

Puh.02-2432940, 040-7711425

Turun ja ympäristön Koivistolaiset

Tulevaa ohjelmaa:

- Kajuuttailtoja pidetään joka kuukauden kolmas tiistai klo 18.00
- Messityöt kokoontuvat joka kuukauden ensimmäisenä maanantaina klo 13-15.00
- Jaalamiehet harjoittelevat torstaisin klo 14 (ei Kajuuttaviikolla)
- Kesä-, heinä- ja elokuussa ei toimintaa Kajuutassa
- 17.2. Kajuuttaillan teemana on "Saarenpää v. 2008 talkoolaisten silmin (Tuula ja Matti Agge)
- 1.3. Vuosikokous Kajuutassa
- 7.3. Lähdemme Suomen Koivisto-Seura ry.n vuosikokoukseen ja talvipäiville Porvooseen
- 21.3. Piirakkatalkoot Kajuutassa
- 30.4. Vietämme Vappua Kajuutassa klo 17.00
- 16.6. Menemme Sipilämäen kesäteatteriin katsomaan kappaletta "Pyörällä pääsee, mutta kävellen kerkeää"
- 25.-26.7. Koiviston kesäjuhlat Piikkiössä

Alustavasti syksyn ohjelmasta:

- Särkisalon kirkkopyhä (aika myöhemmin)
- Vikingin risteily
- Vanhan ajan iltamat 24.10.

**TURUN JA YMPÄRISTÖN KOIVISTOLAISET
TOIVOTTAAT SIUT
TERVETULLEKS JUHLIL**

**61. KOIVISTO-JUHLAT
25.-26.07.2009
PIIKKIÖSSÄ**

KOIVISTOLAISTEN KESÄJUHLAT PIIKKIÖSSÄ 25-26.7.2009

Majoitusmahdollisuuksia:

- Hotelli Kivitasku (Katja Virtanen)
Aittakatu 1, Kaarina puh. 02-242 4920
2 hengen huone 79 euroa
1 hengen huone 64 "
3 hengen huone 98 "
- hintaan sisältyy aamiainen

- Hotelli Valtatie 1, Paimio (Timo Kantola)
- 2 hengen huone 89 euroa
- 3 hengen huone 100 "
- 4 hengen huone 114 "
- hintaan sisältyy aamiainen ja ilta-sauna ja uima-allas

- Tuorlan Majatalo (Ulla-Maija Lind)
Tuorla puh. 02-472 6625
- hinta 1 hengen huone 40 euroa
- 2 hengen huone 56 "
ovat oppilasasuntoja

- Scandic Plasa
Yliopistonkatu 29 puh. 02-336 000
- 2 hengen huone 108 euroa

- Scandic Hotel Julia
Eerikinkatu 4, puh. 02-336 000
- 2 hengen huone 84 euroa

Kaukiaisten ja Mäkeläisten suvut yhdistävät jälleen kerran voimiansa.

Koiviston Kaukiaisten ja Mäkeläisen sukuseuran päämiehet Risto Mäkeläinen ja Risto Kaukiainen tapasivat sopiakseen yhteisen Koiviston matkan järjestelyistä. Matka-ajankohta on 31.7.-2.8.2009. Matkaohjelman hoitaa Tuomo Hilska, näin varmistetaan myös saariin pääsy. Matkalle mahtuu linja-autolastillinen väkeä, saariyöpyminen järjestyy noin parillekymmenelle. Tarkempi matkaohjelma tuonnempaan, mutta varatkaa aika kalentereihinne jo nyt ja tulkaa joukolla mukaan.

